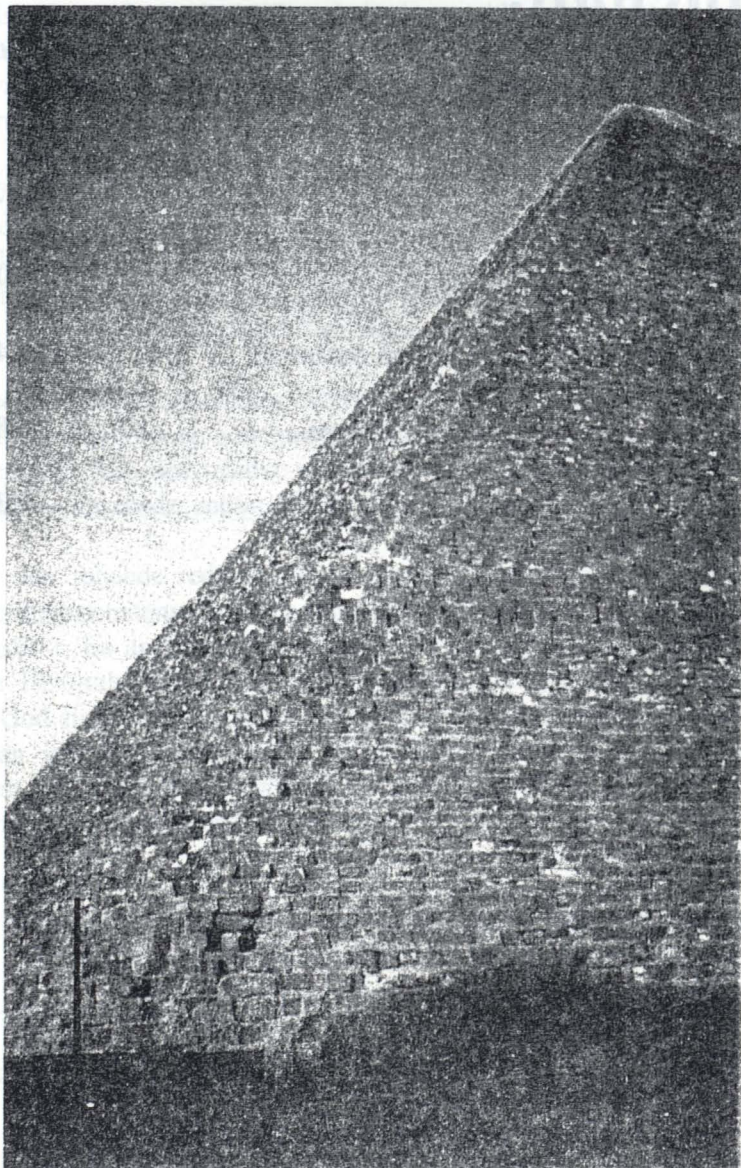

UFO-KONTAKT

Nr 3, 2000

Organ för Sveriges UFO-förbund (SUFO)

Innehåll:

	sidor
Till våra läsare	3
Tidsresa till år 32	4 - 9
Möte med en utomjording	10 - 13
Genetiskt utnyttjade av de grå ombord	14 - 17
Högre utvecklade varelser i rymden	18 - 22
Annonser	23

Omslagsbild: En mindre del av den jättestora pyramiden vid Gizeh, ett verkligt forntida mysterium!

Till våra läsare !

När våra rymdvänner för bortåt två tusen år sedan fick se den på Jorden inkarnerade andlige vägledaren korsfäst och hans lära i väsentlig mån förfalskad och förvandlad till en kultreligion, blev de givetvis besvikna. Men vad skulle de göra, när de såg en stor del av jordmänniskorna ännu i kärnvapenalderen fångade i kristendomens dogmatiska grepp och så andligt underutvecklade, att de gick mot en katastrof?

Jo, för att utbilda sin redan vid födelsen år 1937 utvalde kontaktperson, schweizaren Eduard Meier, lät de honom vid 19 års ålder göra en tidsresa tillbaka till år 32 för att genom ett personligt samtal med den någon tid därefter korsfäste mästaren få klart för sig skillnaden mellan den verkliga läran och kyrkans förfalskade! Den intressanta tidsresan inleder vi med!

Så redogörs för en amerikans överraskande möte sommaren 1920 med en välsinnad utomjording, som han lyckades rädda ur en svar situation. Det var en man från den relativt närbelägna stjärnbilden Cetus med rätt så ungdomligt utseende, endast 304 år äldre än amerikanen sjä v!

Efter den följande redogörelsen för hur de små grå sexuellt utnyttjat ombordtagna människor i genetiskt syfte, går vi så in på något ganska fantastiskt. En amerikan från Oregon, *Neale Donald Walsch*, säger sig under 1990-talet ha fått svar på sina desperata frågor om livets problem från Gud själv, vem det nu kan vara. Denne skall ha fått honom att med pennan i handen automatiskt nedteckna svaren på papperet framför honom. "*Conversations with God*" heter de 1995-1993 utgivna tre delarna av den onekligen tankeväckande boken!

SUNE HJORTH

Tidsresa till år 32

Våra rymdvänners förmåga att med hjälp av sin avancerade teknologi företaga resor både till det förgångna och framtiden fick den utvalde kontaktpersonen *Eduard Meier* personligen uppleva redan år 1956. I sällskap med plejadiernas samarbetspartner *Asket* från ett angränsande universum fick den då 19-årige schweizaren vara med om en tidsresa till 32 e.Kr., förmodligen den mest fantastiska upplevelse en jordmänniska någonsin varit med om!

Den här tidresan var ett led i den utbildning, som Eduard måste få för att kunna fullgöra sin viktiga uppgift här på vår planet. Närmast gällde det att en gång för alla få honom att se klart på den andligt förslavande roll, som våra kultreligioner har spelat sedan tusentals år tillbaka. Den sanna och fina lära om andlig utveckling, som förkunnades av den efter en tid grymt korsfäste mästaren från Nasaret, hade ju systematiskt förfalskats till den så kallade kristendomen.

På en plats i Jordanien vid Döda havets strand, där Askets strålskepp hade landat sedan de dessförinnan gjort ett osynligt besök i den Stora pyramidens inre, fick Eduard först en hel del informationer om läget i vår så länge av de utomjordiska "Gizeh-intelligenserna" (plejadiska utbrytare) illvilligt manipulerade värld.

"Mänskligheten på Jorden", framhöll Asket, "har inträtt i vetandets och utvecklingens tidsålder, men utvecklingen har svårt störts av flera faktorer, inte minst genom de kultreligiösa trosläror, som haft en förslavande, förödmjukande och exploaterande inverkan på de vanliga människorna. Gränslöst maktbegär utmärker de kultreligiösa ledare, och vad de liksom ledande politiker egentligen strävar efter är världsherravälde.

Dessa strävanden har gång efter annan lett till krigsharållingar, varigenom otaliga människoliv gått till spillo. Uppnående av världsherravälde har varit huvudmålet för den vetenskapliga utvecklingen, och gjorda uppfinningar har fått tjäna framställandet av dödsbringande vapen. Själva materiens grundelement har man tvingat in i sprängladdningar för att ta död på sina medmänniskor.

Jordmänniskan har faktiskt blivit i stånd att förstöra hela sin värld i en atomär explosion, vilket skulle kunna utlösa en katastrof i ert solsystem, liknande den som inträffade, då en planet sprängdes i småbitar mellan Mars och Jupiter. Ett sådant skeende måste förhindras, eftersom en söndersprängning av den här planeten skulle kunna leda till förstöring av hela solsystemet, ja, rent av till en kosmisk katastrof.

Tekniskt och vetenskapligt har den jordiska mänskligheter utvecklats en hel del, men den andliga utvecklingen har släpat långt efter och trängts undan av materialistiska synsätt. Negativa faktorer i detta sammanhang har varit de ofta till trosfanatism urartade kultreligionerna, genom vilka sanningen om verkligheten fördunklats. Ingenstans i hela ert universum grasserar sådana vansinniga religioner som på Jorden!"

Den teknik Askets folk hade till sitt förfogande, fortsatte hon, gjorde det möjligt med resor både till framtiden och det förflutna. Man hade därför beslutat ta med honom på en tidsresa till forntiden, så att han på ort och ställe skulle kunna träffa den då ännu inte korsfäste Immanuel, som felaktigt kallats Jesus Kristus av den kristna kultreligionen. På så vis skulle han själv kunna ta reda på hur det förhöll sig med ett och annat.

Sedan de ombord på Askets strålskepp försett sig med apparater för språkomvandling och nära 2000 år gamla mynt för att kunna bekosta sitt uppehälle samt klätt sig i gammaldags överdragsplagg, kunde tidsresan börja. Skeppet förde dem först upp i rymden, där transmissionen till forntiden ägde rum, och landade därefter åter på samma plats, som nu var något förändrad, men inte så mycket.

Efter fyra dagars vandring genom det bergiga landskapet kom de nästan fram till Jerusalem, en ganska liten, muromgärdad stad, omgiven av några små byar. Uppe på Oljeberget, nära byn Betfage, fick de plötsligt syn på en grupp människor komma gående på vägen. En av dem var resligare än de övriga, och det skulle snart visa sig vara just den man, som de hade kommit för att träffa, mästaren från Nasaret!

Immanuel visste mycket väl, att han snart skulle råka i stora svårigheter på grund av sin kritik av fariséerna och de skriftlärde, vilka hatade honom. En ytterligare anledning till detta hat blev väl också hans utdrivande av penningväxlarna i templet.

De hade enligt uppgift monopol på silvermynten, som folket tvingades att betala i tempelskatt till sina kultreligiösa ledare, och kunde därför driva upp priset på dessa betalningsmedel vid inväxlingen. Den vinstgivande hanteringen ville de självfallet inte gå miste om!

"Var hälsade i frid!" ljöd Immanuels ord, när de möttes på vägen, och hans hälsning besvarades av de båda resenärerna från det tjugonde århundradet. Innan de själva med hjälp av sina språkomvandlare hunnit presentera sig, hade Immanuel med sin fjärrskådande och tankeläsande förmåga redan konstaterat, vilka de var.

"Du är Eduard, och det här är Asket", sade han med ett vänligt tonfall. *"Vi kan sätta oss på stenarna här och talas vid. Eftersom jag redan är förtrogen med dina tankar",* fortsatte Immanuel, vänd mot Eduard, *"så ska jag besvara dina frågor redan innan du framfört dem."*

Den lära som jag förkunnar i det här landet är sedan gammalt väl bekant för de skriftlärde. Men de förfalskar profeternas läror från forna dar och utlägger dem till sin egen fördel. I stället för de gamla lärorna om anden och Skapelsens lagar har de hittat på sina egen falska kult, vilken berövar människan hennes andliga frihet. På dei viset kan de berika sig själva med materiella ting."

Av den andliga läran har de gjort en irrlära, och Skapelsen har de förnedrat till en mänsklig varelse, som de kallar Gud. Men Gud råder över människosläkten och världar och kan aldrig likställas med Skapelsen, som är det högsta. När en människa som jag förkunnar sanningen, då bli hon hatad och förföljd, i min tid liksom i din. Jag kommer inte att undgå mina bödlar, därför att livet är så bestämt för mig. Även du kommer att förföljas, för du har en uppgift att fylla i din framtida värld."

I det följande förutspådde Immanuel all den nöd och det elände, som mänskligheten skulle hamna i på grund de irrläror, som spritts genom fariséerna och de skriftlärde. *"De är hycklare och förvrängare av sanningen. De mördar för att tillfredsställa sitt eget begär efter makt och rikedom. Läran om Skapelsen och andlig utveckling har de omvandlat till en ond kult, och människorna skrämmas de med döden och hämnden från deras blodtörstige gud"*.

Han förutspådde även sitt eget lidande på korset, som han dock skulle överleva. *"Som människa skall även jag en gång möta döden, men först om 83 år! Min kropp är då mycket gammal, men min ande förblir vital. Den saken påverkas inte av det kommande skeendet, även om det är bestämt för mig att jag skall bli en martyr."*

Efter denna monolog fick så Eduard tillfälle att komma till tals och ställa egna frågor. Han sade sig ha fått veta, att Immanuels lära blivit ganska förvrängd under århundradenas lopp. Hade den aldrig bevarats i några dokument, så att dess verkliga innehåll kunde bli känt för senare tiders människor?

Härpå svarade Immanuel: *"Jag känner väl till framtidens falska och vilseledande versioner av min verkliga lära. Dessa irr-läror kommer oundvikligen att leda till mycken nöd och blodsutgjutelse under de närmaste två tusen åren. Men sanningen kommer trots allt inte att gå förlorad, den kommer att leva vidare i skriftlig form."*

Bland mina anhängare har jag en skrivkunnig man via namn **Judas Iskariot**, som skriver ner det viktigaste av det som hänt eller förkunnats av mig. I gott förvar skall dessa nedteckningar kunna överlämnas åt eftervärlden. De kommer att upptäckas på din tid, och av dig själv göras tillgänglig för människorna. Men först två årtionden framåt i din egen tid kommer sanningens korn att finna lite god jordmån att växa i.

För närvarande letar man efter de nedskrivna berättelserna för att förinta dem och kunna utnyttja dem som anklagelsematerial gentemot mig. En bokrulle har redan stulits från dess författare och tillställts fariséerna och de skriftlärde. En ung farisé vid namn **Juda Ihariot** tog den ur Judas Iskariots säck för att sälja den till mina följare för 70 silverpenningar. Judas Iskariot har av mig uppmanats att skriva om den från början och sedan förvara den på ett betryggande sätt."

Men Judas Iskariot kommer ju att påstås vara en förrädare, framhöll Eduard. *"I verkligheten kommer det inte alls bli han som förräder mig",* genmålde Immanuel, *"utan samme man som stal och sålde bokrullen. Hans far kommer sedan att sprida ut, att Judas Iskariot är förrädaren, så att fariséernamnet Ihariot inte skall smutsas ner."* En ytterligare anledning till utspridandet av ryktet kunde vara att minska hans egen trovärdighet bland folket. Hur skulle hans lära kunna vara sann, om en av hans egna förrådade honom?

Vad som intresserade Eduard allra mest var emellertid, på vilket sätt Immanuels förkunnelse skilde sig från den version, som hans övriga lärjungar och anhängare skulle förmedla till eftervärlden. Hur mycket var sant i de bevarade traditionerna? I det så kallade Nya Testamentet skulle han ju sägas vara Guds son, och Gud själv sägas förkroppsliga Skapelsen. I de där skrifterna skulle det ju alltid talas om Gud som den himmelske Fadern och om Jesus Kristus som mänsklighetens Frälsare. Allt mycket förvirrande och ofta fullständigt ologiskt.

"Ja, det har du rätt i", svarade Immanuel. "Jag nämnde ju nyss för dig, att Judas Iskariot blev frånstulen sina nedteckningar, som innehöll en sann version av min förkunnelse. De nedteckningarna kommer att bli grundstommen för alla förfalskningar. För närvarande becrbetas de och fullbordas i enlighet med min lära, men bara för att vid en senare tidpunkt kunna förfalskas till oigenkännlighet, och dessutom för att kunna användas emot mig inför domstolen.

När jag talar om Skapelsen, ändras alltså nedteckningarna på så sätt, att man lögnaktigt lägger ord i min mun om en Fader i himlen och mycket annat, som jag inte har talat om. Gud har av mig alarig likställts med Skapelsen, för Gud är en produkt av den precis som du och jag. I sin form är Gud en visdomskonung, som råder över människosläkten. Skapelsen däremot är det stora och allsmåttiga mysteriet, som i sig rymmer all kunskap, visdom och kärlek.

"Jag vet att många människor på din tid lever i den falska föreställningen, att jag är ett förkroppsligande av Skapelsen, och de kallar mig för 'Jesus Kristus' ('den Smorde')", svarade han och påpekade samtidigt, att det var ett namn som han inte gillade. "Hittills har ingen kallat mig så, men namnet kommer att ges spridning av en andligt förvirrad man, som för närvarande är en av mina värsta fiender och kommer att bli känd under namnet **Paulus**. Han kommer också att falskeligen tillskriva mig Skapelsens allmakt."

Om den mig tillskrivna förkunnelsen återges helt annorlunda på din tid, då sammanhänger det med det här ondskefulla bedrägeriet och hädiska förfalskandet från skriftförvrängarnas sida. De skriftlärdes, fariséernas och prästernas avsikt med det hela är att få mig död på korset. En ytterligare avsikt består i att människorna på Jorden genom dessa falska läror skall andligen förslavas och hållas i sådan andlig fattigdom, att de sedan hänsynslöst kan utnyttjas."

Eduard kom så in på en helt annan sak, nämligen det på hans tid gängse julfirandet, då man firade Jesu födelsedag firas som en julfest. Finner du det vara riktigt?" Den frågan kunde Immanuel omedelbart svara på: "Även om man vill hedra någons minne, så får det inte förvandlas till en kultdag, då man bedriver handel för att tjäna pengar. Den kult som uppstått kring min person kallar ni på din tid för religion, det vet jag. Men den är genomvävd med många lögn, även beträffande min födelse. Ni firar dagen för min födelse den 25 december, men det är bara en dag som firades till minne av en blodtörstig avgud i Persien. I verkligheten föddes jag den tredje dagen i årets andra månad."

En sak som Eduard börjat undra över, var de nämnda nedteckningarna av Judas Iskariot. Skulle de komma att få någon större betydelse i hans egen tid? "Visst blir det så, även om deras äkthet kommer att betvivlas", svarade Immanuel på den frågan. "I början kommer man att avfärda dem som lögn och förfalskningar, men till slut blir det sanningen som segrar. Alla försök att få dem att framstå i misstänkt dager kommer att misslyckas, för det är redan så bestämt, att sanningen skall slå igenom på din tid!"

Eduard kom så att tänka på en annan sak. Här stod han, förflyttad bortåt 2000 år i det förgångna. Hur skulle folk i hans tid reagera, om det gjordes bekant för dem, att detta verkligen hade hänt och att han högst personligen hade träffat och samtalat med den man, som de kallade Jesus? Men det behövde han inte oroa sig för, menande Immanuel: "Visst kommer man att beskylla dig för att fara med osanning och tycka det vara förmätet av dig att påstå något sådant, men de många sanningar du upptäckt har gjort dig stark. Det värsta problemet kommer du att få med de kultreligiösa kretsarna, som genom sina irrläror har förlorat varje sinne för verkligheten."

Enligt Eduards senare med Askets minneshjälp nedskrivna anteckningar skall hans samtal med Immanuel ha fortsatt ytterligare ett tag, innan de återvände till sitt strålskepp och transmitterade sig tillbaka till nutiden. Anteckningarna var emellertid avsedda att offentliggöras först sedan Judas Iskariots skrift i vår tid hade upptäckts och översatts, och den avslutande delen av dem kunde Eduard sedan inte återfinna vid förvaringstidens slut. Det väsentligaste lyckades han väl i alla fall finna, får man hoppas!

SUNE HJORTH

Möte med en utomjording

I boken "Alien Base" återger ufologen *Timothy Good* en berättelse om en ynglings möte under säregna omständigheter med en utomjording så tidigt som i juni 1920. Under en kanotsemester i Ontario, Kanada, skall den då 16-åriga unge mannen, *Albert Coe*, när han klättrade upp på några klippor i den ojämna terrängen vid Mattawafloden, ha hört svaga rop på hjälp från någon i nöd.

Det visade sig vara en man, som hade fallit ner i en bergsskrevan och fått sitt blonda huvud fastkilat cirka 75 cm från överkanten. Efter ett misslyckat försök att dra upp den nödställde vid handleden, lyckades han dock bättre med hjälp av ett medhavt rep och en hävstång, som han kunde skära till av ett ungt träd med hjälp av sin kniv.

Den räddade mannen var klädd i en åtsittande, silvergrå och silkesliknande dräkt, och alldeles under bröstet hade han liten instrumentpanel, vars knappar och skivor tydligen hade gått sönder vid fallet. På Alberts fråga var han kom ifrån och hur olyckan hade gått till, svarade den räddade, att han hade en flygfarkost stående några hundra meter längre ner vid floden. Under hans försök att hoppa över bergsskrevan, hade den mosstäckta jorden gett efter, så att han rasat ner och fastnat i skrevan på detta hemska sätt.

Främlingen uttryckte sin stora tacksamhet över det bistånd han fått och bad att få sin räddares namn och adress. Det fick han förstås, och Albert erbjöd sig nu att hjälpa den skadade mannen till sitt flyg. Först trodde denne, att han kunde klara sig själv utan att besvära honom så mycket. Snart upptäckte han emellertid, att det knappt gick stödja på det ena benet. Tacksamt accepterade han därför anbudet, dock under förutsättningen, att hans hjälpare lovade att inte säga ett ord till någon om det han skulle få se, vilket Albert givetvis gick med på. Han lade armen om livet på den skadade, lyfte dennes vänstra arm om sin egen skuldra, och så kunde de ge sig iväg.

Efter en mödosam vandring genom den snåriga och kuperade terrängen kom de slutligen fram till en glänta nere vid flodstranden och där stod mycket riktigt farkosten. Men det var definitivt inget konventionellt flygplan, med vingar och propeller, utan en rund, silverglänsande skiva, cirka 6 m i diameter, som stod på tre ben och hade en kupol på översidan! Den i mitten något uppåtböjda undersidan befann sig ungefär 135 cm ovanför markytan.

Att Albert blev minst sagt förvånad är klart. Hur i all världen kunde en dylik tingest flyga i luften? På den nödställdes begäran förde han in honom under farkosten, där mannen sträckte upp handen mot en av de inbyggda solfjäderformade instrumentpaneler, som fanns vid övre ändan av varje ben. När han tryckte på en knapp, svängde en dörr med två trappsteg på insidan ner.

Albert lät sina sammanknäppta händer bilda ett fäste för mannens oskadda fot, så att han kunde lyfta in honom i farkosten. När hans räddade vän väl var uppe, kikade denne ner mot honom över kanten av öppningen och sade: "*Jag kommer aldrig att glömma, vad du har gjort för mig i dag! Kom nu bara ihåg vad du har lovat, och flytta dig nu en bra bit åt sidan när jag startar!*" Albert drog sig då tillbaka mot tråden i utkanten av gläntan i avvaktan på vad som skulle ske.

Plötsligt började den yttre kanten av skivan att snurra runt. Först hördes ett lågt visslande ljud, som sedan steg till ett högt vinande för att till slut försvinna. När farkosten hade höjt sig någon meter över marken, stod den stilla ett ögonblick och svajade något medan benen drogs in. Sedan steg den snabbt rakt uppåt och var snart utom synhall.

Efter denna fantastiska upplevelse kunde Albert de närmaste veckorna fortsätta sin semester med paddling i Ottawafloden. En kväll, när han tittade upp mot skyn, fick han syn på sin besynnerlige väns ännu mer besynnerliga farkost svävande 20 m ovanför sig. Den vippade en liten stund från den ena sidan till den andra, vilket måste vara avsett som en hälsning. Men hur kunde den andre veta var han befann sig?

Sex månader senare fick han ett brev, undertecknat "Xretsim", som bad att få se honom på en frukost i ett hotell i Ottawa. Så fort han kom in i hotellet möttes han med utsträckt hand av sin besynnerlige vän, som den här gången var konventionellt klädd i kostym med vit skjorta och slips.

När de tryckte varandras händer, märkte han att den andre hade en liten sak i handen. Det var, som han senare fick veta, en apparat för att registrera hans kropps vibrationsfrekvens, så att data från den kunde visas på en bildskärm på ett annat ställe. När vibrationsfrekvensen väl var registrerad, skulle de kunna följa hans rörelser och veta var han befann sig!

När Albert frågade hur namnet på brevet egentligen skulle uttalas, och hur den andre mätte efter olyckshändelsen, svarade denne: *"Du kan kalla mig Zret så länge. Tack vare ditt ingripande i rädda ögonblicket är jag nu i fin form."* Senare fick Albert klart för sig, att "Xretsim" bara var signaturen "Mister X" stavad bakifrån!

Under samtalet frågade den andre ut Albert om allt möjligt, hans skolutbildning, fritidsaktiviteter, framtidsplaner och så vidare. Efter räddningen vid olycksplatsen hade Zret från sin farkost kollat upp vart hans räddare tog vägen, för att vara säker på att allt gick som det skulle. När frukosten avslutats, förklarade Zret att de skulle kunna träffas längre fram under varen 1921 och ge sig ut på en liten fisketur.

Så skedde också, och den här gången hade den andre en hel del mer att säga. *"Du har väl redan förstått, att jag är en främling i er värld"*, började han och förklarade så, att han tillhörde en grupp, som hade kommit för att halla ett vakande öga på Jordens vetenskapliga framsteg. Han kunde inte avslöja sin riktiga identitet och adress, eftersom den uppgift de hade måste hållas hemlig. Här spelade han rollen av en student som läste till elektroingenjör.

Jordmänniskans förmåga att framställa alltmer förödande vapen var det viktigaste motivet för deras besök på vår planet. Hänsyftande på det första världskriget 1914-18 sade han: *"Helt nyligen har ett flertal 'intelligenta' och 'kulturellt utvecklade' nationer på Jorden avslutat ett långt och blodigt krig. Redan medan det pågick gjordes många uppfinningar, som speciellt var avsedda för slakt av människor i massor. Eftersom varje ny uppfinning användes för sådana militära mål, ökade ständigt den rädsla, brutalitet och ödeläggelse, som hade lett fram till världskriget. Det var detta missbruk av uppfinningsförmågan som motiverade vår mission."*

Senare skulle Albert få veta, att Zrets folk redan 1904 hade börjat låta hundratals av deras egna infiltrera varenda större nation på Jorden – som små grupper av tekniker – för att iakttä och utvärdera våra vetenskapliga framsteg. Deras största bekymmer var att vi stod på tröskeln till att uppdaga atomens hemligheter, vilket skulle kunna få ödesdigra följder för vår planet!

Den sommar, da han skulle räddas av Albert, hade Zret tagit kontakt med sitt eget folk, som opererade från en bas utanför vår planet. Med en av deras flygande farkoster hade han fått tillfälle att njuta av de fantastiska möjligheterna att fiska i de annars otillgängliga floderna och sjöarna i Kanada. När han efter olyckan förts tillbaka till sin farkost, kunde han ställa in den för automatisk återflygning, samtidigt som han utsände en nödsignal. Endast några minuter senare hade han fallit ihop, men nödsignalen nådde fram till ett av de större rymdskeppen, som tog ombord både honom och farkosten.

Vid sina första möten med Zret hade Albert uppfattat honom som en relativt ung man, men nu fick han veta, att hans verkliga ålder var 304 år högre än hans egen! Hans folk hade en potentiell ålder av cirka 630 år, men då måste de genomgå en speciell föryngringsprocedur en gång vart 105:e år, sammanlagt fem sådana alltså. Tydligt hade han ännu gott om tid på sig, innan det blev dags att tänka på hädanfärden till en annan dimension!

Enligt Zrets uppgifter hade hans folk ursprungligen levat på en planet kring stjärnan Tau Ceti cirka 11 ljusår från oss. Men för cirka 14.000 år sedan hade denna planet börjat torka ut, så dess invånare blev tvungna att se sig om efter någon annan planet i rymden att emigrera till. Jorden, som hade en sol liknande deras, blev ett tänkbart mål för dem. De skall ha utrustat en rymdflotta på 62 stora skepp med plats för 243.000 människor ombord och gett sig iväg.

På grund av oförutsedda olyckliga omständigheter drogs nästan alla skeppen in i vår sol och förintades. Ett störtade på Mars, men 3.700 av de ombordvarande överlevde och kunde under de följande 900 åren bygga upp en ny teknologi, med vars hjälp de slutligen lyckades ta sig till Jorden! Som tur är verkar de här utomjordingarna vara betydligt högre andligt utvecklade än vi, något som vi förhoppningsvis kan få nytta och glädje av!

Genetiskt utnyttjade av de grå ombord!

Den ur var synpunkt bästa och värdefullaste gruppen av besökare från rymden är väl utan tvekan de välsinnade och högre utvecklade mänskliga intelligenser, som vi troligen är avkomlingar till och som genom positiv kommunikation vill hjälpa oss att få en bättre framtid på vår planet.

Farliga för oss är speciellt de maktlystna reptoider, kanske med hemvist på planeten Nibiru i utkanten av vårt solsystem, som sedan årtusenden tillbaka sökt förslava och utnyttja oss, tyvärr med viss framgång. Det skulle inte förvåna, om det är av dem framavlade hybridsläkter, som besatt nyckelposterna i vårt samhälle och nu med hjälp av sin finansiella makt, sin mediakontroll och sitt nätverk av hemliga sällskap vill manipulera oss fram till en centraliserad världsdiktatur!

En tredje kategori, som vi haft att göra med, är de smävasta grå med sina stora huvuden och svarta ögon. Intelligent varelser, som tagit sig friheten att föra en massa jordmänniskor ombord på sina strålskepp mot deras egen vilja för att utnyttja dem för sina speciella syften. Även om de ombordtagna blivit förda tillbaka till den plats de hämtats upp ifrån och inte avsiktligt tillfogats någon större kroppslig skada, har de i varje fall utsatts för en hel del skräckupplevelser.

Många människor på Jorden tycks under gångna årtienden ha blivit offer för denna behandling, vars genetiska syfte kan ha att göra med dessa intelligenta varelsers egen desperata situation. Enligt uppgift har deras förfäder efter att i ett kärnvapenkrig ha förstört sin planets yta tvingats till emigration eller en underjordisk tillvaro. Kanske var det i så fall inte genom egen genmanipulation utan genom mutationer framkallade av radioaktiviteten, som de fick sitt nuvarande föga tilltalande utseende!

Om det var extrem individualism, själviskhet och maktlystnad som en gång framkallade kärnvapenkatastrofen, tycks det i deras nuvarande civilisation varken finnas några självständigt tänkande personligheter alls eller något varmare känsloliv överhuvudtaget. Förmodligen kan deras samhällen snarast liknas vid en bikupa eller myrstack!

Hur det brukat gå till vid en del amerikaners ofrivilliga ombordtagande på de grå besökarnas rymdfarkoster har beskrivits i två till svenska översatta böcker. "Inkräktarna – de utomjordiska besökarna i Copley Woods" av konstnären och hypnotisören *Budd Hopkins* (förlaget Forum) samt "Bortförd – människors möten med rymdvarelser" av professor i psykiatri *John Mack* (förlaget Trevi).

En stort antal människor har av allt att döma utnyttjats för ett och samma ändamål: att skapa en ny och livskraftigare ras av hybrider, som kan fortplanta sig genom normalt könsumgänge i stället för genom kloning. Kanske har man därutöver avsett, att denna hybridras skall bosätta sig på Jorden eller rent av överta kontrollen av vår överbefolkade planet, men hur det förhåller sig med den saken är ju svårt att veta.

I vilket fall som helst har de ombordtagna vanligtvis genom hypnos kunnat återkalla minnet av sina traumatiska upplevelser. Alla deras berättelser är tämligen likartade, vilket givetvis utgör ett starkt indicium för deras trovärdighet.

Ombordtagningen kan börja med att vederbörande hör ett underligt ljud, ser något egendomligt ljus, förnimmar starka vibrationer i kroppen, får en känsla av att någon finns i närheten eller rent av observerar en eller flera främmande varelser. Därefter förs personen av en främmande kraft, en transportstråle av något slag, ut ur huset eller bort från platsen, om så är nödvändigt tvärs igenom väggar, dörrar eller stängda fönster.

Den borttransporterade kan se sitt hem eller själva marken sjunka undan nedanför sig, medan han eller hon förflyttas till rymdfarkosten, som visar sig utgöra källan till det ljus som kanske sågs i början. Ombord på farkosten ser man ett antal utomjordingar sysselsatta med att förbereda någon sorts undersökning. Ett oavvänt stirrande, tankeläsn ng och annan telepatisk kommunikation förekommer ofta inledningsvis.

Den ombordtagna personen blir vanligen avklädd och tvingas naken eller endast iförd någon tröja upp på ett bord anpassat till kroppsformen. Under överinseende av en litet mer storvuxen och äldre utomjording genomför man så olika ingrepp, bland vilka kan ingå vävnadsprov och införande av implantat genom näsöppningen eller anbringande av egendomliga instrument i andra delar av kroppen, till exempel buken eller fortplantningsorganen.

Det vanliga syftet med ingreppen på en ombordtagen ung kvinna är tydligen att ta ägg från henne för befruktning med spermier från den grå rasen, för att sedan införa ett sålunda befruktat ägg eller embryo i hennes livmoder. Efter att ha förts tillbaka till sitt hem och där utvecklat ett foster under ett par månaders tid tas kvinnan ombord på nytt. Vid det tillfället avlägnas fostret ur livmodern och utvecklas vidare i någon sorts behållare på farkosten.

När fostret är färdigutvecklat till en liten hybridvarelse, kan dess moder tas ombord på nytt, för att den här gången konfronteras med densamma. Den lilla varelsen presenteras för henne som hennes egen avkomma, och hon uppmanas att hålla den i sin famn och tycka om den. Helt naturligt fylls den ombordtagna av stridiga känslor vid tanken på att knyta djupa band med en underlig avkomma, som de bara får träffa ytterst sällan och bara när det behagar de främmande varelserna.

Även en ombordtagen man utnyttjas genetiskt av de här utomjordingarna. Här gäller det tydligen att ta hand om hans sperma för att därmed kunna befrukta en grå utomjording av honkön. En av de ombordtagna männen har exempelvis berättat om hur han liggande på ett bord undersöktes av två varelser, som placerade en sort sug över hans manslem. Det var ett rör förbundet med en låda vid sidan av bordet. Med hjälp av tradar fästa vid testiklarna framkallades så en erektion av könsorganet med paföljande uttömning av sperma.

En annan man berättar om ett annat sätt att komma över hans sperma. När han avklädd lag i rygggläge på britsen i farkosten, tog de in en kvinnlig varelse, som inte riktigt såg ut som de andra utan mer liknade en människa. Hon hade bröst och könsorgan men inget hår någonstans på kroppen, och hennes huvud var större än en vanlig mäns iskas.

Sedan de med hjälp av en sugapparat gjort så att han fick stånd, satte hon sig grensle över honom, så att hans lem gled in i slidan på henne. Hon blev kvar i den ställningen men rörde på underlivet, tills det gick för honom. Då först reste hon sig och gick ut ur rummet. De båda andra varelserna tog små skedar och skrapade av resten av sperman från hans lem samt lade den i ett provrör. Hans beskrivning av den kvinnliga varelsen tyder på att det var en hybrid, vars avkomma tydligen skulle bli ännu mer människoliknande.

De här beskrivna genetiska utnyttjandet av tvångsmässigt ombordtagna människor, som de hyperintelligenta men kroppsligen nissväxta små rymdvarelserna bedrivit, är visserligen lätt förståeligt med tanke på deras överlevnadsproblem, men därför allt annat än acceptabelt.

Även om man försökt undvika att tillfoga de ombordtagna onödigt fysisk smärta och aterbördat dem till respektive hem, så kan det psykiska traumat av upplevelsen knappast undvikas. Hela tilltaget innebär ju också en grov kränkning av mänskliga individers integritet, och strider helt mot de kosmiska lagar som respekteras av det Galaktiska förbundets välsinnade medlemmar.

Frågan om de gra har stått i maskopi med de illasinnade utomjordingar, som i samarbete med vissa jordiska makthavare vill förslava mänskligheten i en Ny Världsordning, är väl inte så lätt att besvara. Kanske är det så, att de egentligen vill vårt väl, kanske inte.

Enligt vissa ombordtagnas rapporter skulle de främmande varelserna ha förmedlat information till dem angående den kris som hotar mänskligheten genom var förstöring av miljön och vår ohämmade barnalstring. En geolog hade vid sin ombordtagning fått veta, att "vårt släkte skenat iväg, som om vi önskade ta kål på oss själva. Vi vill varken ålägga oss restriktioner för att hejda vår tillväxt eller planera för framtiden med förutseende och högre syften."

Detta är ju ett alldeles riktigt påpekande, som varje vettig jordmänniska borde ta till sig. Men något huvudsyfte med det stora flertalet ombordtagningar kan det i varje fall inte ha varit att förmedla en sådan värdefull upplysning. Om den lämnades i några enstaka fall, var det kanske bara var ett sätt för dem att framstå i en bättre dager än de förtjänar, vem vet?

Under alla omständigheter har vi nog betydligt större anledning att se upp med både vara egna jordiska makthavare och de utomjordiska intelligenser, vilkas agenda sedan länge gått ut på att samla all makt och rikedom i sina egna händer och hålla nere de utnyttjade breda folklagren på en så oupplyst och underutvecklad nivå som möjligt. Och uppnärksammandet av de gra bör för allt i världen inte få oss att glömma, vilka värdefulla bundsförvanter vi har i våra välsinnade rymdvänner!

SUNE HJORTH

Högre utvecklade varelser i rymden

Varje vettig människa måste inse, att det trots alla vetenskapliga och tekniska landvinningar under det gångna seklet är något allvarligt fel på vårt sätt att leva och tänka här på Jorden. Med de allt mer destruktiva massförstörelsevapnen riskerar vi i dag att bokstavligen förinta oss själva i ett tredje och sista världskrig, och det är inte det enda hotet mot vår existens. Redan den fruktansvärda miljöförstörelsen på vår enormt överbefolkade planet har gått så långt, att det bär hän mot en katastrof.

Att vi jordmänniskor är andligt underutvecklade, kan det knappast råda något tvivel om. Till skillnad från betydligt högre utvecklade intelligenser i rymden har vi tydligen låtit oss indoktrineras med helt falska föreställningar om vad livet i mänsklig gestalt egentligen går ut på och utformat samhällssystemen, så att de på ett förödande sätt gett spelrum åt hänsynslös egoism, maktbegär och vinningslystnad!

Tron på en personlig Gud, som enligt prästerliga dogmer skapat hela världsalltet i kraft av sitt ord, för att sedan döma och straffa sina "syndiga" skapade varelser på det hemskaste, har tydligen mera bidragit till att andligen förslava de troende än till att bibringa dem ett människovänligt beteende gentemot varandra. Detsamma kan väl sägas om den av kyrkomötena antagna läran om "arvsynen", enligt vilken människan är ond redan från födelsen, även om hon efter bot och bättring kan "frälsas" genom Kristi "offerdöd" på korset!

Av 1800-talets materialistiska vetenskap har vi inte bara fått "veta" att vårt liv endast är en slumpartad biokemisk engångsföreelse. Vi har också serverats den biologiska tesen om "de lämpligastes överlevnad", enligt vilken det skulle ligga i människornas medfödda natur att konkurrera om livsförnödenheterna och i nödfall till och med ta livet av dem som är svagare. Vår grundläggande instinkt skulle alltså vara kämpa för överlevnad – även på andras bekostnad – och inte strävan efter att utveckla och förverkliga något högre andligt jag inom oss själva!

Denna primitiva människosyn har tydligen högst förträffligt passat den enormt privilegierade moderna finansmaffian, som snart samlat all världens makt och rikedom i sina händer. Med hjälp av sin kontroll över media, bankväsende, produktionsmedel och vapenindustrier, för att inte tala om dess nätverk av hemliga sällskap, håller ju denna grupp på med att förslava hela mänskligheten, hänsynslöst exploaterande både den billiga mänskliga arbetskraften och Jordens naturtillgångar, allt för att tillfredsställa den egna makthungern och vinningslystnaden!

Som tur är, finns det emellertid välsinnade och högre utvecklade utomjordingar, som står i kommunikativ förbindelse med utvalda kontaktpersoner på vår planet och uppenbarligen försöker leda in oss i riktigare tankebanor, innan det blir för sent. En något förbryllande men tankeväckande serie informationer av liknande typ har under 1990-talet presenterats av Neale Donald Walsch från Oregon, USA, i tre böcker med titeln "*Conversations with God*"(!), varav den första blivit översatt till svenska ("Samtal med Gud", Egmont Richter AB, Malmö).

Enligt Walsch hade han själv vid påsktiden 1992 befunnit sig i en djupt olycklig livssituation och känt sig misslyckad på något sätt. Eftersom han sedan flera år brukade skriva ner sina tankar i form av brev som han aldrig postade, tog han fram sitt gamla skrivblock för att ösa ur sig sina bittra känslor. Den här gången tänkte han vända sig till den allsmäktiga varelsen, som han i sin fantasi ytterst gjorde ansvarig för sin olycka. Gud själv! Det blev ett känsloladdat brev med en massa arga frågor. Varför fick hans liv inte fungera bra, så att han kunde känna lycka och tillfredsställelse? Varför måste han drabbas av både besvärliga personliga relationer och ekonomiska bekymmer? Vad hade han gjort för att förtjäna ett liv i denna ständiga kamp?

När han hade rafsat ner den sista av sina bittra frågor, stannade till hans förvåning handen kvar över papperet, fasthållen av någon osynlig kraft. Plötsligt började han automatiskt skriva med penna liksom på diktamen! Han bestämde sig för att bara följa med, och rätt vad det var kunde han se vad som stod på papperet: "*Vill du verkligen ha svar på alla dessa frågor, eller vräker du dem bara ur dig?*" Innan han visste ordet av hade han själv svarat skriftligen och så fått ännu en fråga. Med hjälp av automatskriften hade underligt nog påbörjats ett tankeutbyte om de mest olikartade ämnen, från jordmänniskornas misslyckade relationer och handlingsmönster till de allra svåraste existensproblemen!

Att det faktiskt rörde sig om ett tankeutbyte med en positiv, högre intelligens, kan man väl acceptera som en rimlig utgångspunkt. Att det kosmiska väsen, som Walsch betraktar som upphovet till all materia och alla levande och tänkande varelser i världsalltet, nu skulle ha inlåtit sig i en tvåvägskommunikation med en enskild jordmänniska, har jag däremot lite svårt att tro. Men visst tål hans skapelseteori att tänka på!

Den ursprungliga skapande andevarelse av kosmiska proportioner som här kallas Gud *visste* att den existerade, men önskade också *uppleva* sin egen existens utifrån yttre referenspunkter. Med sin förmåga att stråla ut energi av olika slag valde den därför att dela på sig själv i allt flera mindre andevarelser, som kunde inkarnera sig i fysiska kroppar.

De sålunda skapade levande varelserna med sina olika egenskaper och sin fria vilja fick nu möjlighet att utveckla personligheten i olika riktningar, positiva eller negativa. Med positiv utveckling menas då individens förverkligande av sitt sanna, högre jag, vilket bäst kan ske genom vederbörandes insikt om sin samhörighet med andra individer i det gudomliga kollektivet.

Speciellt intressant är det avsnitt i boktrilogin, där vi jordmänniskor jämförs med högt utvecklade varelser (HEB, Highly Evolved Beings) från andra världar i rymden. Sådana finns det nämligen gott om, och trots våra vetenskapliga och tekniska framsteg under det gångna seklet måste vi betecknas som ganska primitiva i förhållande till dem. När den andliga utvecklingen inte på långt när håller jämna steg med den teknologiska och den senare utnyttjas på destruktiva sätt, är risken för ödeläggelse mycket stor!

Just principen om *samhörighet* med och *hänsynstagande* till andra varelser är vägledande för moral och beslutsfattande i högt utvecklade civilisationer. Man inser att alla levande varelser i systemet av biologiska arter är beroende av varandra, och alla arters relativa behov hålls i balans, därför att man håller sig medveten om dem.

Till skillnad från oss jordmänniskor är de högt utvecklade varelserna inte indoktrinerade med idén om ett fåtals "rätt" till oinskränkt personligt *äga*nde av produktionsmedel och andra tillgångar. I den man personligt *äga*nde förekommer, till exempel av ett stycke land, ses det mera som ett *förvaltar*skap i allas gemensamma intresse.

Ett ekonomiskt system av den typ, som här på Jorden tillåter ett antal privilegierade profithajar att som parasiter tillskansa sig väldiga arbetsfria inkomster, enorma förmögenheter och därmed makt på bekostnad av sina medmänniskor, är helt otänkbart i de högt utvecklade varelsernas samhällen, där samhörighet råder. Resurserna tillhör alla gemensamt, och rättvis fördelning av det gemensamma arbetets frukter är en självklarhet. Alla skall ha rätt till självförverkligande, glädje och lycka.

Sådant som oro och stress, hat och avund är helt främmande för de högt utvecklade varelserna. En HEB inser att dylika känslor ofrånkomligen skadar den fysiska kroppen och måste undvikas. Inte heller skulle en HEB drömma om att som många här på Jorden fylla lungorna med röken från brinnande cigaretter och därmed tvingas se fram mot en förtidig och kanske plågsam död. Några profithungriga ägare till tobaksbolag vore nog det sista man kunde förväntas finna på hans hemplanet, där en egenskap som vinningslystnad tycks vara obefintlig.

Inte heller skulle väl de högre utvecklade varelserna tolerera något så komplett vansinnigt som att låta en handfull finansmagnater tillskansa sig rätt till ägande och exploatering en planets oljetillgångar och skaffa sig ofantliga monopolinkomster på försäljning av bensin till ägarna av motorfordon. Samtidigt som man genom undertryckandet av uppfinningar för utnyttjande av rymdens fria energi har vidmakthållit en hantering av nämnda kemikalier, som förgiftat både luft och vatten!

De högre utvecklade varelsernas ansvarstagande för sin miljö skiljer sig markant från var. Det skulle aldrig falla dem in att förorena vare sig luft, vatten eller land. De förstör exempelvis inte den fruktbara jorden genom att fylla den med kemikalier, som tas upp av växter och djur för att sedan förorena människokroppen genom konsumtionen av dessa organismer.

Inte heller skulle de, ifall de bodde på Jorden, komma på tanken att i kortsiktigt profitsyfte skövla några regnskogar, eftersom de inser hur viktiga de är för var fortsatta existens. Mänskliga varelser behöver som bekant andas in luftens syre för att överleva. Kolet i den koldioxid som vi andas ut, tas till vara av träden, som i stället frigör syret i den. När skogen i stor omfattning kalhugges, rubbas alltså balansen mellan människor och träd, och det skulle ta 300 år att få nya träd att växa upp och producera lika mycket syre som de gamla! Ja, att återsälla Amazonskogens kapacitet att balansera jordatmosfären skulle ta ännu mycket längre tid!

Redan med tanke på den stora skillnaden i fråga om miljömedvetande mellan människorna på vår överbefolkade planet och de högre utvecklade utomjordingarna bör det väl knappast förvåna att deras livslängd är så mycket större. De kan andas en ren, syrerik luft, och livnär sig dessutom på vegetarisk kost i stället för att döda djur och sätta i sig deras kött som andra kannibaler. En psykologisk faktor som deras mer positiva och balanserade medvetande bidrar säkert också en hel del.

I den högre utvecklade kulturen är sammanhållningen i familj, släkt och samhälle betydligt större än hos oss. Barn tas inte bort från familjen för att placeras i daghem och liknande, och de äldre tar aktiv del i deras uppfostran och undervisning, eftersom de bor i närheten av dem och har mycken livserfarenhet, kunskap och visdom att dela med sig av.

Kulturlivet präglas inte alls av så mycken tävlan och konkurrens som på Jorden. Alla dessa sportevenemang, som här prackas på allmänheten via media, för att utövarna exempelvis skall få visa vilka som är duktigast att sparka en boll eller skyffla en puck in i en målbur, lyser med sin totala frånvaro. De högre utvecklade anser tydligen, att tiden kan användas på bättre sätt i ett människoliv!

I dessa högre utvecklade samhällen går livet inte ut på att skapa vinnare eller förlorare vare sig på sportens eller ekonomins område. Alla får sina grundläggande behov tillgodosedda, och man samverkar med varandra för att höja livskvaliteten så mycket som möjligt. Man är aldrig inställd på att försöka lura av sina medmänniskor någonting, utan snarare på att dela med sig av det man har.

När man tänker på all det hänsynslösa exploaterande av och illvilliga maktutövande över den stora massan av mänskliga varelser, som ständigt pågår här på Jorden, förstår man vilken oerhört primitiv civilisation vi har hamnat i även under vår nuvarande inkarnation i en fysisk kropp på vår planet, och hur nödvändigt det är för oss att börja tänka i nya banor.

Vad vi behöver är dels nya och positiva mönster för både livsstil och samhällsordning, dels insikt om de maktthunrigas metoder för att lägga resten av mänskligheten under sitt välde. Vi skulle ju exempelvis kunna arbeta för avskaffande av de superrikas privilegier och kontroll över banker, industriella storbolag och mediaimperier, innan det blir för sent!

SUNE HJORTH

Min senaste bok **Rymdmänniskor på Jorden** handlar om den av makthavarna mörklagda utomjordiska närvaron på vår planet, sedd ur ett historiskt perspektiv. De plejadiska rymdvännernas beskrivning av sina nuvarande fina samhällen återges mot bakgrunden av missförhållandena i våra egna på grund maktbegär och vinningslystnad. Att Gamla testamentets "gud" var en härsklysten potentat från en plejadisk utbrytargrupp påpekas också, liksom att den korsfäste profeten från Nasaret var son till en plejadier i huvudgruppen!

Den i Nya testamentet nedsvärtade men faktiskt trofaste lärjungen Judas Iskariots berättelse om **Mästarens lära och liv**, en skrift som upptäckts i vår tid och av mig i andra hand översatts till svenska, utgjorde enligt professor James Deardorff förlagan till Bibelns förfälskade "Evangelium enligt Matteus". Den sensationella skriften finns fortfarande tillgänglig i ett antal exemplar.

Vardera boken kan beställas genom insättning av respektive 160 kr. och 120 kr. på mitt postgirokonto **10 07 85 - 5**.

SUNE HJORTH

SVERIGES UFO-FÖRBUND

I styrelsen:

Sune Hjorth (ordf)

Ivan Jonsson (sekr)

Olof Andersson (kassör)

UFO-KONTAKT

Kvartalstidskrift för studium av fakta angående utomjordiska flygande objekt samt främmande civilisationers närvaro på Jorden både förr och nu, organ för Sveriges UFO-förbund (SUFO).

ISSN 1103-6842

Redaktör och ansvarig utgivare är Sune Hjorth, Box 46, 851 02 Sundsvall, telefon och fax 060-61 33 24.

E-post: sune.hjorth@telia.com

Prenumerationsavgift: 120 kr (övriga Norden 140 kr).

Postgiro: 634 84 27 - 3 (Sveriges UFO-förbund).

Tidigare årgångar kan rekvireras till följande priser per årgång:
-92 /-93: 40 kr, -94 /-95: 60 kr, -96/-97: 80 kr : och -98 /-99: 100 kr.

Andreas Ohlsson
Kastrupgatan 6, 4 tr.
16441 KISTA

